

Sygn. akt XIV C 31/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Przemysław Okowicki

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Perlicjan

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2019 r. w Pile

sprawy z powództwa (...) Bank SA w W.

przeciwko J. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego J. B. na rzecz powoda (...) Banku SA w W. kwotę 121.327,71 (sto dwadzieścia jeden tysięcy trzysta dwadzieścia siedem złotych i 71/100) zł, z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 13 grudnia 2018 r. co do kwoty 113.794,97 (sto trzynaście tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt cztery złote i 97/100) zł, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2019 r. co do kwoty 3.848,77 (trzy tysiące osiemset czterdzieści osiem złotych i 77/100) zł, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2019 r. co do kwoty 3.683,97 (trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt trzy złote i 97/100) zł do dnia zapłaty;

2. kosztami postępowania obciąża pozwanego w całości i stąd zasądza od niego na rzecz:

a. powoda kwotę 4.622 (cztery tysiące sześćset dwadzieścia dwa złote) zł tytułem zwrotu uiszczonej opłaty od pozwu, kwotę 17 (siedemnaście) zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 4,92 (cztery złote i 92/100) zł tytułem wydatków poniesionych w sprawie;

b. Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) kwotę 1.445 (jeden tysiąc czterysta czterdzieści pięć) zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

SSO Przemysław Okowicki

XIV C 31/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 grudnia 2018 roku po jego ostatecznym sprecyzowaniu (k-8) powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. B. kwoty 121 327,71 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 13.12.2018 roku do dnia zapłaty co do kwoty 113 794,97 zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty co do kwoty 3 848,77 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty co do kwoty 3 683,97 zł oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu opłaty od pełnomocnictwa, kwoty 4,92 zł z tytułu poniesionych kosztów związanych ze sprawą a także zwrotu kosztów opłaty sądowej.

W uzasadnieniu strona powodowa podała iż zawarła z pozwanym umowę kredytu nr (...) z dnia 30.08.2016 roku. Pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w zawartej umowie

W związku z powstaniem zaległości dnia 16.04.2018powódbezskutecznie wezwał pozwanego do dobrowolnej spłaty zaległości informując jednocześnie o możliwości restrukturyzacji zadłużenia .

Uwagi na brak restrukturyzacji oraz zapłaty zaległych rat powód wypowiedział umowę stawiając całą należność w stan wymagalności.

Wskazana data wymagalności 16.04.2018 jest tożsama z dopuszczeniem się przez pozwanego pierwszej zaległości w spłacie wymagalnych rat .

Wobec braku zapłaty żądanej kwoty, w dniu 12.12.2018 stosownie do regulacji art. 95 Ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo Bankowe (Dz. U. z 1997 r. Nr 140 póź. 939 z późniejszymi zmianami) strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie pozwanego .Na roszczenia powoda składają się: kwota 113794,97 zł tytułem należności głównej, kwota 3848,77 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 6,70 % od dnia 16.04.2018 do dnia 25.09.2018 , kwota 3683,97 zł tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 14.00% od dnia 16.04.2018 do 12.12.2018

Mając na uwadze powyższe powód swoje żądanie uznał za zasadne.

Na rozprawie w dniu 4 marca 2019 roku pozwany przyznał iż zaciągnął u powoda kredyt i początkowo spłacał go regularnie to jednak z uwagi na to iż na początku 2018 roku jego sytuacja finansowa się pogorszyła w spłacie kredytu nastąpiła zaległość. Na rozprawie w dniu 25 marca 2019 roku pozwany podał iż nie posiada środków finansowych aby spłacić zaciągnięte zobowiązanie a nadto iż w prowadzonej przez niego działalności wiele się zmieniło w szczególności z uwagi na zmniejszenie się przychodów . Ponadto pozwany uznał iż w jego ocenie roszczenie powoda się przedawniło w związku z czym wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany oświadczył jednocześnie iż nie kwestionuje wyliczenia istniejącego zobowiązania gdyż opiera się ono na faktach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny i zważył co następuje

Strony niniejszego postępowania w dniu 29.sierpnia 2016 roku zawarły umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) na kwotę 135135,14 zł, którą pozwany miał spłacać w 96 równych ratach . Pozwany nie wywiązywał się z ciążącego na nim zobowiązaniu terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w zawartej umowie. W związku z powyższym pismem z dnia 29 czerwca 2018 powód wezwał pozwanego pod rygorem wypowiedzenia umowy do uregulowania zaległości. Ponieważ pismo to nie odniosło zamierzonego rezultatu powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu nr (...)

(umowa kredytu, (...) k-27, wezwanie do uregulowania zaległości k-35 wypowiedzenie umowy kredytu nr (...) z dowodem awizowania k-33,)

Wobec braku zapłaty żądanej kwoty, w dniu 12.12.2018 stosownie do regulacji art. 95 Ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo Bankowe (Dz. U. z 1997 r. Nr 140 póź. 939 z późniejszymi zmianami) strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie pozwanego .Na roszczenia powoda składają się: kwota 113 794,97 zł tytułem należności głównej, kwota 3848,77 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 6,70 % od dnia 16.04.2018 do dnia 25.09.2018, kwota 3683,97 zł tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 14.00% od dnia 16.04.2018 do 12.12.2018

(wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. w W. k-12)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dokumenty.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty urzędowe, które stały się podstawą jego ustaleń. Dokumenty urzędowe zostały sporządzone przez powołane do tego organy, w przepisanej formie i stanowiły dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone (por. art. 244 § 1 kpc).

Pozostałe dokumenty zgromadzone w niniejszej sprawie to dokumenty prywatne, które zgodnie z treścią art. 245 kpc stanowiły dowód tego, iż osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia w nich zawarte. Sąd również uznał, że są one wiarygodne w całości. Sąd dał również wiarę zeznaniom złożonym przez pozwanego z których wynikało iż zawarł umowę kredytowa która została następnie wypowiedziana

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należało iż stan faktyczny sprawy nie może budzić wątpliwości

Sąd zważył co następuje

W ocenie Sądu roszczenie powoda uznać należało za całkowicie zasadne. Poza sporem pozostawać musi iż pozwany zawarł umowę o kredyt która została następnie wypowiedziana

W ocenie Sądu również kwota dochodzonego roszczenia nie może budzić wątpliwości gdyż pozwany skutecznie jej nie zakwestionował . W trakcie postępowania jakkolwiek pozwany podnosił iż na rzecz powoda wpłacała jakieś kwoty to jednak nie wskazywał w jakiej wysokości. Głównym zaś zarzutem wniesionym przez pozwanego był zarzut przedawnienia .

Zgodnie z treścią art. 118 kc. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Przepisy KC nie zawierają legalnej definicji pojęcia działalności gospodarczej. Działalność gospodarcza powinna być prowadzona na własny rachunek w sposób stały, zorganizowany i być nastawiona na generowanie zysku, cel zarobkowy, nawet jeśli zysk taki nie jest osiągany [zob. uchw. SN (7) z 6.12.1991 r., III CZP 117/91, OSNCP 1992, Nr 5, poz. 65, w której SN dokonał wykładni pojęcia działalności gospodarczej na potrzeby KPC, jednak stanowisko to zachowuje aktualność na gruncie prawa materialnego]. W orzecznictwie jako cechy działalności gospodarczej wskazuje się "profesjonalny charakter, podporządkowanie regułom opłacalności i zysku lub zasadzie racjonalnego gospodarowania, działanie na własny rachunek, powtarzalność działań oraz uczestnictwo w obrocie gospodarczym" (wyr. z 18.10.2006 r., II CNP 32/06, L.).

Szeroko na temat pojęcia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wypowiedział się SN w wyr. z 3.10.2008 r. (I CSK 155/08, L.). Zdaniem SN, roszczeniami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej są roszczenia ściśle związane z umowami zawieranymi przez przedsiębiorcę. Umowami takimi są zarówno umowy zawierane w ramach podstawowej działalności przedsiębiorcy, jak i pośrednio jej służące (np. umowy ubezpieczenia).

Roszczeniami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej są roszczenia, które wynikły z czynności prawnych dokonanych w ramach działalności gospodarczej oraz roszczenia wynikające z innych niż czynności prawne zdarzeń prawnych związanych z działalnością gospodarczą, np. roszczenie o zapłatę za bezumowne korzystanie z nieruchomości, jeśli nieruchomość ta wykorzystywana jest dla prowadzenia działalności gospodarczej (wyr. SN z 8.11.2013 r., I CSK 34/13, L.). Czynnościami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej są czynności podejmowane w celu realizacji zadań mieszczących się w przedmiocie działalności gospodarczej dokonującego ich podmiotu; pomiędzy czynnością taką a działalnością gospodarczą istnieć powinien funkcjonalny związek (tak trafnie SN w wyr. z 6.6.2012 r., III CSK 282/11, L.).

Jak trafnie zwrócił uwagę SN w wyr. z 2.4.2008 r. (III CSK 302/07, L.), do zastosowania 3-letniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 118 KC nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością.

Mając na uwadze powyższe okoliczności poza sporem pozostawać musi iż roszczenie powoda pozostaje związku z prowadzona przez niego działalnością gospodarczą

Zdaniem Sadu nie może budzić też wątpliwości iż roszczenie z tytułu umowy kredytu nie jest roszczeniem okresowym a roszczeniem jednorazowym rozłożonym na raty. Skoro zatem świadczenie z umowy kredytu jest świadczeniem jednorazowym (choć płatnym w ratach), to termin jego wymagalności w rozumieniu art 120 k.c. należy wiązać z datą ostatecznej spłaty zadłużenia, (tak: (tak Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Ca 573/13, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 11 lipca 2012 r. I ACa 671/12)". Przez świadczenie okresowe należy bowiem rozumieć stałe dawanie przez czas trwania stosunku prawnego pewnej ilości pieniędzy lub innych rzeczy zamiennych w określonych, regularnych odstępach czasu, jednakże nie składających się na pewną z góry określoną całość (por. B. Kordasiewicz [w:] System [prawa prywatnego, Prawo cywilne - część ogólna pod red. Z.Radwańskiego, Warszawa 2008). Odmienne zatem niż w świadczeniu jednorazowym, wielkość całego świadczenia zależy od czasu trwania stosunku i dlatego nie jest znana z góry (tak M. Pyziak-Szafnicka [w:] Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz, M. Pyziak-Szafnicka (red), B. Giesen, W.J. Katner, P. Księżak, B. Lewaszkiewicz-Petrykowska, R. Majda, E. Michniewicz-Broda, T. Pajor, U. Promińska, W. Robaczyński, M. Serwach, Z. Świdorski, M. Wojewoda, LEX 2009). Przedawnieniu nie podlegają więc poszczególne raty kredytowe. Przedawnienie rozpoczyna zatem swój bieg od wypowiedzenia umowy kredytu

Skoro powód skutecznie wypowiedział pozwanemu umowę kredytu to zgodnie z ogólną regułą zawartą w art. 120 § 1, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenie staje się wymagalne wówczas, kiedy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu (wyr. SN z 12.2.1991 r., III CRN 500/90, OSN 1992, Nr 7–8, poz. 137). Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od wykonania określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Ustawodawca w przepisie art. 120 § 1 zd. 2 KC, aby zapobiec swoistemu wymuszeniu wydłużenia przez wierzyciela okresu przedawnienia w odniesieniu do zobowiązań, w których wymagalność wierzytelności związana jest z aktywnością wierzyciela, podjęciem określonych nierzadko sformalizowanych czynności, w swoisty sposób uregulował w tym przepisie kwestie rozpoczęcia biegu przedawnienia, odrywając go od faktycznej wymagalności, a łącząc z momentem, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby wierzyciel podjął niezbędne czynności w najwcześniejszym możliwym terminie..

Ustawa nie definiuje wprawdzie pojęcia wymagalności, w doktrynie przyjmuje się jednak zgodnie, że należy przez wymagalność rozumieć stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny o charakterze obiektywnym, którego początek następuje w chwili, gdy wierzytelność zostaje uaktywniona.

Roszczenie może stać się wymagalne w dniu oznaczonym w umowie lub przepisach ustawy. Może to być także termin wynikający z natury zobowiązania. Wymagalność roszczenia nastąpić może ponadto niezwłocznie po jego powstaniu (np. roszczenie o odszkodowanie za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania kontraktowego) lub w momencie, w którym spełnił się warunek zawieszający.

Mając na uwadze powyższe okoliczności w ocenie Sądu uznać należało wypowiedzenie umowy kredytu nastąpiło ze skutkiem na dzień 24 września 2018 roku. W tym też dniu ugodzone roszczenie powoda stało się wymagalne i od tego dopiero dnia rozpoczął swój bieg okres przedawnienia który upłynąłby 17 stycznia 2021 roku.. Ponieważ powód ze swoim roszczeniem wystąpił w dniu 18 grudnia 2018 roku zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego okazał się niezasadny. W związku z powyższym orzec należało jak w pkt 1 orzeczenia

O kosztach należało orzec na podstawie art.98 kpc

Przemysław Okowicki

